

1.

Ültem Fiume egyik hideg kőlépcsőjén, bámultam a sötét kikötőben, ahogy a hullámok dobálják a hajókat a kikötőben, és nem éreztem semmit. Azon kezdtem el forogni, hogy képes vagyok-e érezni valamit egyáltalán. Csak egy napja voltam Horvátországban, és azt hittem, hogy majd szét fogok pukkanni a boldogságtól, meg ilyenek, de helyette olyan volt, mintha csak a szomszédos városba ugrottam volna át. Egyáltalán nem dobott fel, pedig nagy dolog volt, hogy külföldön voltam. A tengert se láttam még ezelőtt. Csak egyszer jártam külföldön, vagy három évvel korábban, azóta nem igazán volt terítéken az utazgatás. A gimiben anyám még az osztálykirándulásra is alig tudta összekaparni a pénzt. Aztán amikor összejött, ilyen határidőn túli részletfizetésekkel – miután az ofő hetekig nyaggatott, hogy fizessük már be –, akkor meg otthon éreztem szarul magam, mert tudtam, hogy sokkal hasznosabb dolgokra is elkölthették volna a pénzt. Négyen voltunk testvérek, baszki.

Így amikor bekerültem az egyetemre, és a tanárok állandóan nyomták, hogy menjünk Erasmusra, és hogy az ösztöndíjból bőven ki fogunk jönni, nekem nem kellett kétszer mondani. Amint lehetett rá jelentkezni másodévtől, én jelentkeztem. Anyám búcsúkor kicsit sírt, ami ritkaság számba ment, nem is tudtam mit kezdeni vele. Úgy tettem, mintha nem is történné meg. Amilyen csodás összhangban voltak ezek ketten, nagyanyám is bőgni kezdett, úgy kellett vigasztalnom, hogy nyugodjon le, előbb itthon leszek, mint gondolná.

– Nagyon, *nagyon* vigyázz magadra! – nyöszörögte mama. Mi a szart lehet erre mondani? Anya meg csak áll mellette és a földet nézve bólogat. Atyám.

– Persze, hogy vigyázok. Megígérem – fogtam meg a kezét. Habár ennyi erővel megkérdezhettem volna tőlük, hogy ne ígérjek-e még meg pár dolgot mellé, de tényleg nem akartam seggfejnek tűnni. Mert ha lezuhan a gépem Zágrábba menet, vagy ilyesmi, akkor jobb, ha nem úgy emlékeznek rám, hogy én voltam a seggfej, aki alig várta, hogy lelépjen otthonról. *Itt nyugszik egy igazi seggfej. Élt húsz évet.*

Szóval nem csókolgattam vagy öleltem túlságosan sokáig őket, mert az nem illett volna hozzám. Nem voltam az a fajta. Nem mondtam, hogy *hiányozni fogtok*, meg *gondolni fogok rátok gyakran*, mert ez mind olyan, ami nagyon szarul hangzott volna az én számból. Majd ha gondolkodok rájuk, úgyis szólok. Mivel lesz jobb nekik, ha tudják, hogy hiányoznak? Sosem mondtunk ilyesmit egymásnak. Apámtól el se köszöntem, mert ő már rég lelépett, és évek óta le se szart minket.

2.

Hideg februári napon érkeztem meg Fiumébe. Havazott, pedig azt olvastam, hogy nem olyan vészesek a telek a tengernél. Utazás előtt lefoglaltam egy taxitranszfert, ami az állomásról elvitt a szálláshelyig. A pénzt előre elutaltam, de már Zágrábban elterveztem, hogy nagyvonalú borravalót fogok hagyni, mert egy héttel korábban megjött az ösztöndíjam, ráadásul egy összegben. Életemben nem volt ennyi pénz a számlámon, taxiban is csak egyszer ültem, azt is csak muszájból. Igaz, ez a sofőr le se szart, szívesebben hallgatta a helyi híreket, miközben az orra alatt dörmögött, a hangszíne alapján olyanokat, hogy *rohadt kormány, kurva anyádat meg a tetű anyád indítsa be a taxiórát ilyen adók mellett*. Érted, ott ülök az autóban, melengetve a parkolóban átfagyott ujjaimat, készen arra, hogy életem legszebb félévét töltssem el a tenger mellett, ez a fasz meg még csak hátra se néz, hogy megkérdezze, bekapcsolja-e a fűtést.

Állt a műszerfalon egy kutyaszobrocska. Ahogy mozgott a kocsi, úgy bólogatott. Azzal szórakoztattam magam, hogy gondoltam valamire, amire a kutya rábólintott.

- A gazdád egy csíra – a kutya bólintott.
- Jó döntés volt kijönni Horvátországba – a kutya bólintott.
- Lesz egy jó csaj az Erasmus alatt, akivel összejövök – ez a rohadt kutya ingatni is tudta a fejét, ahogy kanyarodtunk.

Nem érdekelt, hogy a sofőr látens pszichopata volt, én készen álltam életem legelső borravalóját a kezébe nyomni. Kiszálltunk, a zsebemben szorongattam a papírpénzt.

- Na, húzd el a beled gyorsan – csapta le a csomagtartót, miután kivettem a bőröndömet.

Persze nem így mondta, de a hangjából éreztem, hogy így érti.

Felnéztem a mellettünk lévő szarfészekre, és azt mondtam, hogy kár. Az öreg nem is segített kipakolni a cuccaimat, de mondom egye fene, ez már úgyis a tiéd, látom, unod az egész életedet. Szóval amikor beült az autóba, az ablakon át a kezébe nyomtam vagy száz kunát, hogy vegyen valami szépet belőle. Persze nem így mondtam, de így értettem. Nem is akartam ilyen sokat adni neki, csak beszartam, hogy elhajt, ezért rögtönöztem, de miután átváltottam fejben, mennyit is adtam, és legszívesebben mondtam volna, hogy egy ötvenest azért még adjon már vissza. De ez a rafkós öreg addigra már köddé vált. A helyében én is ezt tettem volna.

Ez a magánszállás egy ilyen lepukkant társasház tizedik emeletén volt. Meglepne, ha nem ugrott volna még innen ki senki. Jelena, a tulaj nem volt ott, előre megadta a kapukódot,

meg azt, hogy hol találom a szobakulcsot, aminek az lett a vége, hogy ott balfaszkodtam az ajtó előtt húsz percig, mire végre bejutottam. Persze ugyanolyan ótvar volt belülről is, mint kívülről. A folyosón penészes volt a szőnyeg, a falakon sárga foltok nőttek. A lehető legolcsóbb szobát foglaltam le (több weboldalon is szétnéztem), de az azért szíven ütött, hogy se a szobámban, se a fürdőben nem volt villany. Nem mertem kimenni megnézni, hogy kik lehetnek a szomszédos szobában, mert paráztam, hogy az életembe fog kerülni. Nem kellett nekem ahhoz látnom a többi vendéget, hogy tudjam, hogy csak én lógtam ki a többiek közül, hogy csak én nem tartoztam ehhez az ótvar helyhez. Sokszor éreztem ezt. De ha az ember csóró, sok olyan helyen kell megfordulnia, ahol amúgy semmi keresnivalója nincs.

Miután lecuccoltam, elindultam, hogy kajáljak valamit. A laptopomat magammal vittem, mert ha kirámolják a szobámat, legalább az megmarad. Vettem egy doboz cigit. Napok óta tervezgettem, hogy fogok venni. Gazdagnak és szabadnak éreztem magamat az ösztöndíjammal. Nagy városnézéshez nem volt kedvem, fáradt voltam és másnap reggel korán kellett kelnem. A sarki kebabosnál kértem egy Mega Kebabot, aminek négy összetevője volt: egy rakás hús, az alján elrejtve egy kis káposzta, ketchup meg majonéz. Még sosem ettem kebabot, így nem volt viszonyítási alapom, de merőben mást kaptam volt, mint amit a képen mutogattak. De már feltűnt, hogy mindig megpróbálják lehúzni az embert. Én meg hülye lettem volna szólni, mert ha úgyis átbasznak, akkor mit idegeskedjek rajta?

Visszafele jövet az új bakancsom feltörte a sarkamat, hogy még teljesebb legyen az este. Szerencsére volt sebtapasz a táskámban, mert anyám bőségesen ellátott vele a következő évtizedekre, de a szobába felérve rájöttem, hogy ilyen kibaszott sötétben sosem fogom megtalálni őket. A szar kis gombnyomás mobilomnak nagyon gyér fénye volt. Majd igyekszem forgolódni, gondoltam, mint azok a stresszes rendőrök a filmekben, akik sosem bírnak elaludni, és jól összevérezem a paplant. *Magyar menzesz, bitch!* Öszintén sajnáltam azokat, akik másnap jönnek majd megszállni ide. Írtam a tesómnak, hogy milyen helyre kerültem, ő meg leadta a drótot anyámnak, aki totál kiakadt. Otthonról diktálta tesómnak, miket írjon nekem, mert drága volt a külföldi hívás. Nagy családi SMS konferencia. Az üzenetekből kiderült, hogy anyám rettenetesen izgul értem, nem érti, miért nincs villany, és javasolta, hogy a szekrényekkel torlaszoljam el az ajtót, ha rám akarnának törni az éjszaka közepén. Nektek is kurva szép álmokat odahaza.

Lefekvés előtt még kimentem a tengerhez cigizni egyet, és leültem egy lépcsőre. Talán hiba volt kijönni. Nem is tudtam, miért jöttem egyáltalán, vagy hogy mit várok ettől a félévtől. Annak se néztem utána, milyen az a város, ahol élni fogok – gondoltam, legyen meglepetés. De talán mégis tudni kellett volna, mielőtt belevágtam ebbe a félévbe.

3.

Másnap reggel indulás előtt a zsebemből kiturkáltam egy ötforintost, és leraktam az asztalra egy Jelenának szánt cetli mellé.

Sötétben kellett zuhanyoznom meg aludnom.

Elnevettem magam, aztán rájöttem, hogy a csaj még a végén félreérti, és azt hiszi, meg is bocsátok neki, meg mit tudom én, szóval kapartam alá egy új sort:

Én csak világosban tudok aludni.

Vagy tíz percig bámultam az ágyon ülve, mintha ez lenne életem fő műve. Szoktam ilyet.

A vasútállomáson eléggé össze voltam zavarodva, mert most kellett életemben először külföldön vonatjegyet vennem (Zágrábban megvettem egy horvát egyetemistával), és ebben otthon sem vagyok valami penge. Általában úgy ver a szívem közben, mintha a kezét akarnám megkérni annak az ötvenéves, bajszos pénztárosnőnek. A fiumei pénztáros mást mondott, mint ami a jegyemre volt írva a peronokat illetően, erre elkezdtem parázni, hogy valamit elbaszok és ott ragadok. Ez lesz a *Terminál* folytatása, amiben Tom Hanks helyett egy magyar kisfiú nyüszít az anyukája után.

Ez a pénztáros annyira se tudott angolul, mint a taxis, ezért amikor sietve mellém állt egy horvát csaj, vállon ragadtam, hogy segítsen. Válaszul jóformán félrelökött, és mondta, hogy várjak. Csak úgy kapkodta az igazolványát meg a pénzt, mint valami *itt a piros, hol a piros* játékmester, majd mikor már ment volna el, kábé így kétségbeesetten megráncigáltam, hogy segítsen, vagy itt ragadok. Öt perc volt hátra indulásig, és még mindig nem tudtam, honnan indul a vonatom. Végül elmagyarázta, hogy a jegyen hibásan szerepel, és ne a hármasra, hanem

a négyesre álljak, és a pénztáros is négyest mutatott a kezével az üvegen túl. Ő a négyest úgy mutatta, hogy a kisujját hajlította be, én pedig válaszul úgy kérdeztem vissza, hogy a hüvelykujjamat, hogy biztosan ugyanarra a számra gondolunk-e. A fiatal csaj még utoljára rám nézett, hogy ez most kábé kurva gáz volt, aztán lépett. Nem tudom, miért vagyok ilyen, amikor mindig megfogadom, hogy ezentúl normálisan fogok viselkedni.

De amit a ferihegyi reptéren leműveltem, azt is hagyjuk inkább. A terminálba érve azt hittem, befosok a gatyámba. Hogy a francba kéne kitalálnom, melyik sorba álljak be? Miután ide-oda forogtam a csomagokkal, elfogadva, hogy ezt a gépet már valszeg lekéstem, odamerészkedtem a Turkish Airlines információs pultjához, és remegő kézzel nyújtottam át a jegyemet, hogy tessék megmondani, hová menjek. A nő útbaigazított, annak ellenére, hogy nem is velük repültem, és még a sorban állva is megkérdeztem két előtttem állót, hogy biztos jó helyen vagyok-e. És hogy miért kellett nekem Budapestről Zágrábba repülővel mennem? Anyám munkatársának volt egy kuponja, ami egy héten belül lejárt volna, és amivel olcsóbban repültem a vonatra.

Kiálltam a négyes peronra, és vártam. Nagy betűkkel ki volt írva a digitális táblára, hogy CVIJETAC, ugyanaz, ami a jegyemen is állt, de addig nem múlt el a gyomorgörcsöm, amíg nem jött a vonat, ugyanazzal a felirattal az elején. Volt ott egy jó nő a peronon, akit nagyon néztem. Az elmúlt években láthattam úgy kétszáz jó nőt, akiket nagyon néztem. Meg olyan ezer közepesen jót, akiket nagyon néztem. Meg kábé öt olyat, akihez oda mertem menni. Én csak akkor mertem elhívni valakit randizni, ha már biztos voltam benne, hogy én tetszem neki. És volt, hogy a szép lányoknak tetszettem, ezért voltak szép barátnőim arra az egy-két hónapra, amíg be nem láttuk magunknak, hogy semmi keresnivalónk egymás mellett. Tizenöt évesen nem temetkezhet az ember a munkájába, ezért végül marad a szakítás. Amikor már három hete úgy feküdtem és keltem, hogy *muszáj* szakítanom, különben becsavarodok, pár nap hallgatás után megírtam egy-két sorban, hogy ennek vége.

Amikor felszálltunk a vonatra, le akartam ülni a csaj mellé, akit néztem, de rájöttem, hogy lehet, hogy nem is tud angolul, meg hogy két óra múlva úgyis leszállunk, és akkor meg mi értelme az egésznek? Mert én mindig egyből a kibaszott nagy kémiaát kerestem, csak úgy beszélgetni nem is ültem le akárkivel. Sose mondtam volna a barátaim előtt olyat, hogy „keresem az *Igazit*”, mert az olyan gáz. De legbelül így neveztem.

Két üres hely maradt az egész vagonban, egy a csaj mellett, meg egy egy izzadt öregasszony mellett, aki olyan mélyeket sóhajtott, hogy azt hittem, elpatkol indulás előtt. Átellenben ültek egymással, szóval kurva mindegy lett volna, melyiket választom. Lehet, hogy nem is kellett volna túlgondolnom, csak le kellett volna ülnöm mellé, és kész. Nem kell

beszélgetnem sem vele, ha nem akarok. Jó illata volt, a parfümje körbelengte. Megálltam mellettük, végignézttem rajtuk, és eltöprengtem, hogy hová rakjam az utazóbőröndömet, sporttáskámat meg a hátizsákomat. A bőröndömön még mindig rajta volt az a zöld tolvajgátló fólia, amivel körbetekertettem a reptéren, és amit Cvijetacig rajta terveztem hagyni, hogy lássa mindenki, velem nem érdemes packázni.

Az öregasszony már szinte rohamot kapott, de én mindjárt láttam, hogy csak csapda, hogy valaki megkérdezze, jól érzi-e magát, és aztán dumáljanak. Olcsó trükk. A csajjal egy pillanatra összeért a tekintetünk, és rám mosolygott.

Megkérdeztem, hogy szabad-e a hely, amire egy nyögés volt a válasz, és lehuppantam a nyanya mellé. Förtelmes büzt árasztott, attól féltem, hogy menten elfingja magát. Majdnem megkérdeztem, hogy mi baja, de engem tényleg nem könnyű átverni. *Megjött a rémálmod, vínasszony: egy bűdös szavadat sem értem!* Oldalra fordítottam a fejem, és a lányt néztem, aki már csak az elhaladó házakat figyelte. Ha valami retek nő lett volna, aki szikrányit se mozgat meg, egy pillanat alatt levettem volna a lábáról, így azonban esélyem se volt.

4.

Marek, a kis duci, feketehajú kölyök a vasútállomáson várt rám, jobban mondva a vasútállomáson *várt*. Én voltam a leszálló utasok közül az egyetlen húszéves férfi, aki csomagokkal érkezett, mégis nekem kellett leszólítanom őt.

– Marek? – kérdeztem. A gyerek még mindig a padon ült, pedig már szinte egyedül álltam a peronon. Ő volt kiosztva mellém Erasmusos mentornak.

– Te vagy Filip?

– Jaja. Örülök, hogy megismerlek.

– Én is. Segítsek a csomagokkal?

– Kösz – átpasszoltam neki a sporttáskát. – Cigit kérsz? – nyújtottam felé a dobozt miután kivettem magamnak egyet.

– Nem, én csak iszok – vigyorgott. Mindjárt láttam rajta, hogy igazi keményfiúval van dolgom. Furcsa volt, mert két órával ezelőtt még én voltam a nyomorék balfasz, de hirtelen nagyon megváltoztak a dolgok.

– *Rijekából* jöttél? – kérdezte, pedig pontosan tudta, hogy onnan. Nem is feleltem. – Amúgy itt nem szabad cigizni. Meg is büntetnek, ha rajtakapnak.

– Ne aggódj, nem fognak – legyintettem.

Fiumében tegnap meg úgy paráztam, nehogy véletlen valakire csúnyán nézzek. Elég fura volt. És ekkor még nem is vágtam, hogy ezek a mentorok mindig vagy lúzerekből állnak, vagy jó nőkből, akiknek már tíz éve pasijuk van. Abszolút semmi értelme az egésznek.

Mivel a koliba csak hétfőtől lehetett beköltözni, a hétvégét egy hotelben kellett töltenem. Anyám ragaszkodott hozzá, hogy időben itt legyek, ne az első tanítási napon kapkodjak. Marek elkísért a szállásomhoz, ami valahol kint volt a fenében, messze a belvárostól. A város első blikkre szürke volt és lepusztult. Sok gazos telek állt két lakóépület között, még a belvároson belül is. Vagy egy óra volt eljutni a szállásra, de ez volt a legolcsóbb a városban, szóval nem hisztiztem rajta.

A portán átvettem a kulcsomat, kifizettem a két éjszakát, és Marekkel felmentünk a szobámba, hogy lecuccoljunk.

– Asszem, innentől megleszek – mondtam. – Kösz a segítséget, egyedül biztos nem találtam volna ide.

– Ezért vagyok – mosolygott. Amúgy egész jófej volt. – Hé, van programod estére?

– Persze. Bámulni a falat.

Ezt kurva viccesnek találta.

– Nem jössz el velünk iszogatni? Van egy ismerősöm, Julia, akinek szeretnélek bemutatni. Jó csaj – tette hozzá azzal a mocskos hangsúllyal, amivel a férfiak beszélgetnek egymás közt. Megbeszéltük, hogy este értem jön.

Cvijetacról tényleg nem tudtam semmit. Egyedül egy kép volt a fejemben, amire olyan erősen gondoltam, mintha egy valódi emlék lett volna. Ebben a jelenetben egy lakás tágas nappalijában állok, aminek óriási, padlótól plafonig érő, tengerre néző ablakai vannak. Csak átutazóban vagyok ott, tudom, hogy hamarosan tovább indulok. A város zaja és az emberek hömpölygő tömege távol van. Kilépek a tágas erkélyajtón, ami egy széles köerkélyre vezet, egészen benyúlva a víz fölé. A hullámok alulról verdesik, *a nő* meg kilép mellém – valami jó nő, mint akit a vonaton láttam –, és selyempokrócával átölel. Csak a benti csönd és a hullámok zaja marad, mint akiktől most mentek el a vendégek. Leülünk, és szó nélkül nézzük az egyre sötétedő tengert, ami mindkettőnket megnyugtat. Én a következő novellámon akarok dolgozni, de közben megveszek, olyan kanos vagyok. A nőnek mondjuk légúti panaszai vannak (hogy ne mindig én legyek a nyomorék), de enyhülnek, ahogy a friss, sós levegő lehatol gyenge tüdejébe, és becsukott szemmel magasra emeli hegyes állát. A boldogság mi magunk vagyunk. Persze a csaj rendkívül vicces meg érdekes, valami felszínes kurvával ilyesmit nem is élvezet csinálni.

Ez volt az álmom, amiről az indulásom előtti estéken ábrándoztam. Egész testemben zsongtam, amikor erre gondoltam. Persze sose meséltem róla senkinek, de ez nem újdonság. Néha kajak azt éreztem, hogy két énem van. Egy a felszínen, akit az emberek látnak, meg egy bohóc a pincébe zárva. Kinézve a hotelszobám ablakán csak egy porig rombolt épület maradványait láttam az udvaron, távol a tengertől.

5.

Szóval este Marek elvitt a Julia nevű ismerőséhez, hogy igyunk pár sört. Útközben a buszról figyeltem az utcákat. Hamar kiderült, hogy ez a Cvijetac egy ótvar tengerparti iparváros. Lepukkant, lelakott házakkal volt tele, és minden ötödik utcasarokra jutott egy betört ablakú, omladozó társasház, ahonnan a lakók már rég elköltöztek. Egyedül az óváros nézett ki úgy, ahogy, de attól sem dobtad el az agyad. Mögötte a hegyalján panelrengeteg. Kezdtém bánni, hogy nem néztem jobban a város után jelentkezés előtt.

Amikor Marek azt mondta, hogy Julia csinos, én rögtön vágtam, hogy rusnya, mint a bűn, és igazam is lett. Engem tényleg nem könnyű átverni. A villanymentes szállás meg a kebab kivételek, mert azoknál esélyem se volt. Azokba rendesen belesétáltam.

Bementünk a város központjába, ami tényleg nem volt olyan vész, csak kurvára hideg volt, ezért nem lehetett kiülni a teraszra. Julia egyfolytában dumált, mondta, hogy néha külföldi ösztöndíjas hallgatókkal lóg, és hogy van két olasz srác, akikért megőrül. Nem lehetett lelőni a csajt.

– És melyik tetszik a kettő közül? – kérdeztem.

– Ugyan... egyik se.

– Angelo – felelte Marek.

– Marek!

– Most mi van? Ha egyszer így van?

– Nem számít. Ők túl „menők”, hogy velem lógjanak.

– Miért mondod ezt? – kérdeztem, pedig pontosan tudtam, miért mondja. Julia lesütötte a szemét.

– Itt vannak már fél éve, és mondhatni ők a legnagyobb „királyok”. Minden buliban ott vannak, és mindenki egyfolytában őket keresi, a lányokat is beleértve. Velem persze emiatt sosincs idejük találkozni.

Próbált gúnyos hangnemet bevinni az utolsó mondatba, de a csillogó szeme inkább szánalmat keltett bennem. Amúgy szép csaj lett volna, csak ilyen gót volt, vagy micsoda, meg nem igazán mosolygott.

– Hát, írd rá erre az Angelóra – vontam meg a vállam.

– Már írtam. Nem válaszolt – most aztán elment a kedve.

– Sajnálom. Az ilyen nagyképű nagymenők elvannak szállva maguktól amúgy is, szóval nem vesztettél sokat.

– Kösz, de nem kell ezt mondanod.

– De, komolyan! Ezekből jobb is, ha távol marad az ember, mert mindig azt hiszik, nekik van igazuk, és egyáltalán nem tisztelik a másikat. Nem egy ilyen „legnagyobb királyt” láttam már életem során – legyintettem is hozzá, mint aki ilyeneket eszik reggelire.

– Hát, talán mondasz valamit – elkezdte kapargatni az asztal szélén a farostot.

– Talán mond valamit? Totál hülyét csináltál már így is magadból! – mondta Marek. – Filipnek igaza van, ideje abbahagyni ezt a siránkozást.

– Hé, nem akartam, hogy vitatkozzatok – mondtam. Alig ismertem őket.

Ült két jó nő a pultnál, azon gondolkoztam, hogy Marek most kiégne-e, ha odaülnék hozzájuk. Julia meg egyre csak tépte a száját, hogy nem szereti senki.

– Jobb így. Nem keresnek engem, én meg távol lakom a campustól, szóval tök mindegy. Tiszta hülye vagyok!

– Dehogyan vagy – mosolyogtam rá. – Szerintem tök jófej vagy. Kár ennyit vesződnöd valakiért, akit alig ismersz.

Ez tökre feldobta, pedig csak blöfföltem. Mondjuk az utolsó mondat szívből jött, mert már fájt a fülem a nyivákolásától.

Éjfélkor bezárt a hely, úgyhogy felmentünk Julia panellakásába, ahol megtöltöttünk egy rakás hüvelyt dohánnyal, és ott a szobájában rágyújtottunk. Baromi bűdös volt amúgy ott, az volt az érzésem, hogy évek óta nem szellőztetett senki. Tudtam, hogy ettől tiszta füstszagú lesz a ruhám, de épp nem volt jobb dolgom, minthogy ott legyek. Bejött Julia anyja, aki volt vagy kilencvenhét éves geci, és horvátul elkezdtek kiabálni egymással, mint az örültek, amit nyilván magamra vettem, mert biztos voltam benne, hogy az öreglány felcseszte magát azon, hogy ott vagyok. Semmi kedvem nem volt a veszekedésüket hallgatni, de nem akartam udvariatlan lenni, szóval maradtam és kínomban az ágyon ülve fészkelődtem. Hamuzni is csak úgy mertem, hogy ne lássák. Mikor végre kiment az anyja, és Julia lenyugodott, megint az olaszokról beszélt, meg hogy mennyire oda van azért az Angelóért. Közben ittunk pár sört, aztán kettő körül léptem.

Hétfő reggel Marek elkísért, hogy beköltözzek a nyolcas számú kollégiumba. A portán egy kukkot sem beszéltek angolul, szóval jól jött, hogy ott volt. Megkaptam a 213-as szobát. A portásnő mondta, hogy csak egy kulcs jár egy szobához, és hogy a szobatársaim fent vannak, szóval menjek bátran. Aláírtam egy horvát szövegezésű papírt, meg egy táblázatban a nevemnél is aláírtam, és ezzel megpecsételődött a lakhatásom sorsa a következő négy és fél hónapra. Kezdtém bezsongani. A koli különben nem volt nagy szám. Egy olyan szoci épület, amiről azt hiszik, jól áll neki, ha színesre festik, de attól még látszik, hogy egy ósdi koszfészek. De én így is örültem, hogy a campus legolcsóbb kolijában kaptam szobát, mert így több pénzem maradt az ösztöndíjból.

Az ajtón bekopogtam, és amint beléptem a szobába, megcsapott a jó öreg kanszag. Durvább volt, mint Juliánál. Retek retek hátán. Csak amikor egész közel mentem, akkor láttam, hogy az ablak nyitva van. Újdonsült szobatársaim, a ragyas szerb és a zsíroshajú, rocker török nagy ívben szartak rám. A koszos zoknik, bűdös alsógatyák és földre pakolt mosatlan edények között azért csak odataláltam, hogy kezet nyújtsak nekik. Bemutatkoztunk egymásnak, de frankón telibe szarták, hogy beköltöztem. Nyomkodták tovább a telefont. Az ágyam tele volt mindenféle kacattal, amiket nekem kellett egyesével lerakosgatnom a földre. Leraktam a cuccaimat, és elindultam az Erasmusos tájékoztató előadásra az egyetem egyik előadójába.

A lépcsőn lefelé összenéztünk Marekkal.

– Itt nem maradhatsz – mondta.

– Ilyen gané szobát még életemben nem pipáltam.

– Lent a portán megpróbálok valamit.

Odalent Marek előadta a portásnőnek, hogy nem maradhatok a szobában, tekintettel az évszázadok óta fennálló, gyűlölettel teli szerb-magyar kapcsolatokra. Totál meglepődtem, hogy Marek így tudott hazudni. A nőt egyáltalán nem lepte meg, hogy nem akarok a 213-asban lakni, sőt. Azt hiszem, meg is sajnált. A szemüvege mögül a tollát lefelé húzva szkennelte végig a papírt, amin sorrendben voltak a szobaszámok, amíg meg nem állt az egyiknél és beszélni kezdett.

– Van egy szoba a harmadikon, a két olasszal – tolmácsolta Marek.

– Angelo és Antonino? – kérdeztem.

– Angelo és Antonino, *yes* – mosolygott a portás néni.

– Nem mehetnék inkább oda? – kérdeztem. Az ilyen konyhásnéni-feelingű nőkkel valahogy mindig hamar megtaláltam a közös hangot. A nő közelebb húzta magához a papírját, kihúzta a nevem a 213-ból, és bevéste a 312-höz.

Aláírtam a nevem mellett, megköszöntem hajlongva, mintha japán lennék, aztán megköszöntem Mareknek is és kimentünk az épületből. Egy örömteli nevetés is kitört belőlem, mikor kiértünk. Az egyetem felé sétálva Marek megkérdezte, hogy este találkozom-e velük.

– Julia már nagyon várja, hogy ismét találkozzatok – mondta, és könnyökkel oldalba bökött.

Mosolyogtam, bár semmi kedvem nem volt már Juliához. Inkább a két féreg olasszal akartam bejárni a várost. Csak nem akartam seggfej lenni, mikor Marek épp most húzott ki a szarból, ezért igent mondtam.

Az Erasmusos tájékoztatón egy hihetetlenül jó csaj ült előttem, és ami még hihetlenebb, hogy még beszélgettem is vele. Fingom se volt, hogy hívták, de kiderült, hogy lesz egy közös óránk. Az előadáson elmondták, hogy csak óvatosan piázgassunk, amire mindenki felnevetett, vagy jobban mondva inkább kinevették az előadót (*takarodj már*), de azért amikor a drogokról volt szó, hogy azt már tényleg nem kéne, mindenki kussolt. Zsebre vágtam vagy tíz prospektust, meg alá kellett írni valami tűzvédelmi lófaszt, mintha figyeltem volna az előadáson, aztán sok sikert kívántak a félévhez és utunkra engedtek. A legvégén egy alacsony nő még megpróbált ránk tukmálni egy kikúrt drága balesetbiztosítást, de én akkor már csak a termet pásztáztam, hogy mégis milyen arcokkal vagyok körülvéve.

Az előadás után felmentem a 213-asba, felkaptam a cuccaimat, és szó nélkül leléptem. Az a két suttyó csak nézett, hogy mi van, de egy kukkot nem szóltak volna. A derekam már tökre beállt az egész hétvégés cipekedéstől, de valahogy még sikerült felcibálnom a csomagom a harmadikra.

Az olaszok tényleg olyan helyesek voltak, ahogy azt Julia mesélte. Odaköszöntem nekik és elmondtam a nevem. Barátságosan mosolyogtak.

– Szevasz, Filip. Angelo vagyok. Első számú szabály: ebben a szobában bármikor elereszthetsz egyet.

Meg akartam kérdezni, hogy mit, de simán befingott. Mindhárman neveltünk.

– Antonino – mondta a másik, és vele is kezet ráztam.

– Ő az én rabszolgám – mondta Angelo, aki alacsonyabb és vékonyabb is volt barátjánál, akárcsak én. – Főz, mos, mosogat. Mindent megcsinál, amire megkérem.

– Nyald ki a seggem – felelte Antonino. – Ez egy lusta disznó, ha nem mosogatsz el utána, egy hónapig ott maradnak a tányérjai.

Angelo önelégülten kuncogott.

– *Told ya!* – tátogta némán.

Lecuccoltam, majd elővettem a házipálinkát, és öntöttem egy kört. Az elkövetkező szemeszterre koccintottunk.

– Mi a faszom volt ez?! – nyögte Antonino, miután lehúzta. – Hányini fogok – mondta, és előredőlt.

– *He is just a big pussy* – mondta Angelo, de azért ő is fanyalgott. – Filippino, ma este van a frissen érkezettek első nagy partija. Punci, punci, punci! – üvöltötte, mint egy rajzfilmhős. Olyanok is voltak, mintha egy rajzfilmből szedték volna elő őket.

– Hogy kell kiöltözni ezekre a bulikra? – kérdeztem, mert szinte még sosem jártam klubokban, miközben azon kezdtem el agyalni, mit terkózzak majd Mareknek.

– Ha hoztál inget magaddal, akkor nincs gáz. *Just wash your penis bro, and it's gonna be alright.*

Rögtön az ajtó mellett balra volt az én ágyam, jobbra pedig egy mosdókagyló, alatta hűtő.

Az én és az Angelo ágya egymás után voltak, az Antoninóé L alakban, úgy, hogy az ő ágyuk össze is ért. Nekem és Angelónak volt egy-egy szekrényünk az ágyaink között, a harmadik pedig a másik falnál volt, a hűtő mellett. Egy akkorra asztal állt a szoba közepén, amihez hárman még éppen le tudtunk ülni. Antonino ágya mellett a földön volt egy melegszendvicssütő.

Kimentünk a folyosóra Antoninóval, hogy körbevezessen. Az ajtóküszöbökön sorakozó befőttesüvegek jelezték, hogy melyik szobában cigiznek, és melyikben nem.

– Lehet bent cigizni? – kérdeztem.

– Hát hivatalosan nem, de itt azt csinálsz, amit akarsz. Ezért jó ez a nyolcas koli. Majd meglátod.

– És mi van a tűzjelzővel? – mutattam a plafonra.

– Á, azok már évek óta bedöglöttek. Ha kigyullad a hely, nekünk lőttek.

Az fasza, gondoltam. Anyu pici fia lángra lobban éjszaka. Antonino megmutatta, hol van a közös konyha, a fürdő és a szemétdobó. Mikor visszamentünk a szobába, megmutatták, hogy van egy plusz tárolórész az ágyam alatt is, amit ki lehet húzni.

– Szóval, mit tanulsz? – kérdezte Antonino az ágyára ülve.

– Szociológiát – mondtam némi szégyennel a hangomban, mint mindig. – Ti?

– Filológiát. Az angol a főszak, Angelo németre, én meg franciára specializálódva.

Angelo szekrényén volt pár fotó olyan arcokról, akik épp azelőtt mentek haza Erasmusról, hogy én jöttem volna. Örültem, hogy olyan szobatársaim vannak, akik már otthonosan mozogtak a városban. Angelo rámutatott egy fotóra egy magas fazonról kék ingben.

– Ismered Stiffliert az *Amerikai Pitéből*? Jobb nála. És ez a másik – mutatott a mellette lévőre –, *he is a real pussy magnet*.

– Jó arcnak tűnik – feleltem, bár hülyén éreztem magam, hogy ilyeneket kell néznom.

Egy nap talán rólam is így fognak képeket mutogatni, gondoltam, ahhoz viszont még sok mindent le kell raknom az asztalra.

Punci, punci, punci, doboltam az asztalon, miközben – nyilván egyre szélesebb mosollyal az arcomon – úrrá lett rajtam a szorongás.

– Kerítünk neked valami jó csajt – vigyorgott Antonino, miközben épp pólót cserélt.

– Már alig várom – mondtam, pedig egyáltalán nem vártam.

– Neked van csajod? – kérdeztem Angelót pakolás közben.

– Van, de csak otthon, Olaszországban, szóval nem sok vizet zavar – mosolygott. – Amiről nem tud, az nem fáj neki.

– Az fasza. És neked, Antonio?

– *Anto-nino!* – javított ki Angelo. – Antonino!

– Bocs... Szóval, neked van?

– Nincs, és nem is akarok.

– Miért?

– Mégis minek? Pár hónap múlva úgy is hazamegyünk. Jobb kimaradni a fájdalmas búcsúból meg a többi szarságból.

– Nem kell, hogy fájjon – mondtam erőltetett vigyorral.

– Pedig fáj. Az érzelmek mindent felborítanak, új szabályokat teremtve.

– Jaja – helyesltem, mint aki kapcsolatban áll az érzéseivel.

Angelo felpattant keskeny ágyából, és vállon ragadott.

– Filip! Itt kurva jó nők vannak a világ minden tájáról, akik csak arra várnak, hogy megismerkedjenek veled meg a hatalmas, magyar sárkányoddal. Tesó, megérkeztél a Kánaánba! – úgy húzta el a kezét a szobánk előtt, mintha egy kiálló sziklaperemről bámulnánk az ígérlet földjét. – Szereted a *Harry Pottert*?

A bal mutató- és hüvelykujjával kört formázott, amiben ki-be húzogatta a másik mutatóujját. – A varázspálcádat minél többször használod, annál nagyobb varázsló válik belőled.

Széles vigyort vágtam, pedig életemben eddig csupán két lánnyal sikerült lefeküdnöm, egyikkel épp a kiutazásom előtt, de az sem volt egy sikersztori. Egy kicsit megnövelte az önbizalmam, de azért nem szökött tőle az egekbe. Túl sokat szerencsétlenkedtem már a volt barátnőimmel előtte. Általában épp mindig akkor állt le a farkam, amikor felhúztam a gumit és

azon voltam, hogy betegyem. A szüzességemet egy olyan lánnyal veszítettem el, akit nem szerettem, ráadásul mindvégig be voltam szarva, hogy jól csinálom-e, arról nem is beszélve, milyen vastag gumit használtunk. Mégis mi jó van ebben?

– A törökök a szomszéd szobában már felhalmoztak elég szarságot, ha kell valami kölcsön. Viszont hűtő szinte csak a mi szobánkban van az egész folyosón, szóval megpróbálnak majd belerakni minden szart.

– És engedjem meg nekik? – kérdeztem.

– Csak ha befér és hamar kiveszik – Angelo ledobta a papucsát és beugrott az ágyába.

– Ma este van az első Erasmusos buli, ott lesznek a frissz új húsok, meg egy párok a régiek közül. Biztos találsz magadnak valakit.

– Már ma este? Előbb körülnéznék azért.

– Persze, nézelődj csak, csak de ne túl sokáig. Hamar elviszik a jókat – vigyorgott Angelo, majd bal kezét bedugta a gatyájába, hogy aztán kivegye és szagolgassa az ujjait.

– Rajta leszek – feleltem.

– Itt nem lesz nehéz. A nyolcas számú kollégium a legvadabb mind közül. A legjobb helyre jöttél.

– Pedig egy rakás szarnak néz ki.

– Pont ezért. Csak itt engedik meg, hogy rendes házibulikat tartsunk – mondta Angelo.

– Szívesen elmesélem, hogy milyen bulikat csaptunk itt az előző félévben, de inkább majd megmutatom – tette hozzá, de aztán csak elkezdte mesélni, én meg nem bántam. Angelo nagy átéléssel, sokat gesztikulálva és mimikázva mesélt, jól kidomborítva a lényegét és jól felvezetve csattanókat, úgy, hogy jó sokat nevessek rajta, még akkor is, ha olyasmit mondott, amivel amúgy nem értettem egyet.